

Pro-Ject DAC Box DS2 Ultra

Az immár 5-féle családból álló, a márkán pedig szinte önálló entitásként létező Box Design sorozat DS (azaz a második legkomolyabb) szériájának egyik legújabb tagja a DAC Box DS2 Ultra DA konverter, amely a nívós műszaki tartalom mellé sokféle bemenetet, különböző szűrő opciókat és DSD256 támogatást is kínál.

Az abszolút up-to-date funkciókkal és tudományokkal rendelkező szokásosan elegáns fémházikós DA konverter hat digitális bemenetet kapott, melyek között kettő koaxiális, három optikai valamint egy aszinkron USB 2.0 port található. A készülékbe beérkező digitális jelek analóggá alakításáról kifinomult AK4490 chip szett (32 bit PCM 768 kHz/DSD256) gondoskodik és a típus izgalmas újdonságként az összes bejövő jelet 768 kHz mintavételi frekvenciájúra „tornássza fel”, aminek vélhetően az auditív hasznát is megtapasztalhatjuk. A jóféle DSD anyagokkal rendelkező zenehallgatóknak jó hír a teljes DSD256 támogatás, amely révén a készülék e téren is igazán aktuális és előremutató modellnek számít. Az igényes alkatelemekből felépített belvilágból külön említést érdemel a high-end kategóriájú ultra alacsony fázisú és hatékony zajelnyomással rendelkező oszcillátor, a lineáris és kivételesen alacsony zajú áramköri megoldások és a továbbfejlesztett szűrés technológiájú, minden fokozatot külön ágakkal ellátó szeparált tápegység. Ideális upgrade lehetőségként a készülékhez gyárilag mellékelt adapter az opcionálisan megvásárolható Power Box DS2 külső tápra cserélhető.

Az opcionálisan különféle színű (rózsafa, dió, eukaliptusz) fa oldallappokkal is kérhető ízléses fémházikójú készülék előlapján pici nyomógombok és túlhevnyeli kék ledek találhatók, a különféle funkciók szerint külön csoportokba rendezve. A nyomógombokkal be, és kikapcsolhatjuk a készüléket valamint a bemenetek, szűrők (6 féle) és hangzasmódok (3-féle) között lépkedhetünk, míg a ledecskék a kiválasztott bemenetet, a bejövő jel automatikusan felismert frekvenciáját és a kiválasztott szűrőt illetve hangzasmódot mutatják. A komolyabb RS típustól eltérően a DS esetében be kell érünk az aszimmetrikus RCA analóg kimenettel, a csatlakozók azonban igényes aranyozott fajták, ugyanúgy, mint a koax digitális bemenetek RCA aljzatai.

Hangulatilag a muzika egyértelműen a két éve bemutatott magasabb kategóriájú DAC Box RS félvezetős kimenetén hallottakra emlékeztet (ennek a készüléknek volt csöves kimenete is), jassen ugyanaz a frissen pezsgő, életteli, lendületes és dinamikus hangzást fogadott, amire a másik konverterrel kapcsolatban emlékeztem, a jegyzeteim szerint teljesen helyesen. Egyébként itt ragadnám meg az alkalmat, hogy jelezzem, a készülék háromféle Sound Mode-ja közül mindvégig az elsőt használtam, ugyanis a meghallgatás elején elvégzett próba során a másodikat némiképp laposnak és bágyadtnak találtam, a harmadikat pedig enyhén loudnessesnek. A másodikat vélhetően sohasem használnám, a harmadik viszont vékony, kissé erőtlen hangsugárzó, vagy valamilyen basszusban nem túlzottan jeleskedő apró monitor esetén esetleg jól jöhetne, de erről szerencsére most abszolút nincs szó. Az ötféle digitális szűrő közül 44,1 kHz-es anyagokhoz kétféleképpen lehet használni (egyes és kettős), közülük

szintén az elsónél maradtam (legalábbis ekkor még ezt terveztem), mivel a másodikat kissé vékonyabbnak éreztem nála.

Ezen kis kitérő után térjünk vissza a klubba!

A ritmusszekció lendületesen, a dobokat frissen pörgetve kezdi a játékot, a nagybögő tapinthatóan testes hangja mindvégig jelen van a zenében. A megszólalás kiegyensúlyozott, egyik frekvencia vagy hangszer sem akar előnyhöz jutni a másik kárára. Csúnya szóval azt mondanám, a produkció szépen össze lett rakva és a pontosságból, a dinamizusból és a kellemes megszólalásból pontosan annyit kapunk, hogy mindenféle ízlésű zenehallgató találjon magának valami számára vonzót a hangzásban. A friss és üde cinek mellett a fúvós hangszerek is nagyon élnek, jól érezni a belőlük kiáramló levegőt, amely a megszólalásukat még inkább hitelessé és valóság ízűvé teszi. A ritmustartás különösen jó, a Linn-féle basszusjátzó képességről pedig szintén csak elismeréssel tudok nyilatkozni. A hangok nemhogy könnyedén és lazán leszakadnak a hangszórókról, hanem egyenesen elrugaszkodnak tőlük, hogy az oszlopoktól szinte teljesen függetlenül tűnve minden irányban kiterjedt méretes teret hozzanak létre. A vibrafon egyszerre játékos és bensőséges megszólalása egy újabb érdekes szemelvény a készülék gazdag hangulat repertoárjából; a hangszer ábrázolásánál leginkább az ütések plasztikusságának hatásos megjelenítése tetszik, ami megint csak nagyon fontos paraméter a jelenlét érzet megteremtése szempontjából.

Klasszikusokkal folytatva a lendület mit sem csökken, a DAC Box DS2 meglehetősen vehemensen veti bele magát a zenei történésekbe, nagy ívű dallamokat, komplex hangzású nagyzenekarokat és testes hangszerhangokat megszólaltatva. Az operaénekesnő olyan lendületes és már-már buján telt hangon dalol, amely alapján vizuálisan egy testes, kerek személyiséget képzelnék el; kíváncsiságból rá is keresek, ám a valóságban egy csinos, filigrán szőke nő tekint vissza rám. Mindegy, a hangja ettől még lehet ilyen...

Némely pillanatokban a tömény lenne a legjobb jelző a megszólalásra, ezért érdekességképpen áttérek a másik lehetséges szűrőállásra, amely most jobb eredményt ad. A hang kissé vékonyabb ugyan, de most így lesz ideálisabb, többnek tűnik a részlet és valahol jót tesz neki a kissé lecsillapodott hangvétel. Sok tekintetben persze ízlés kérdése, melyik a jobb, kár, hogy nincs távvezérlő, és akkor akár zenénként kényelmesen lehetne kísérletezni, bár az sem lenne túl szerencsés, hogyha végül már ott tartana a dolog, hogy regisztrálva lenne, melyik zeneszám, melyik szűrővel hallgatandó.

Verdi Macbethje az egyes szűrővel frenetikus élményt nyújt, a tutik kalapácsként ütnek, az attak nagyon jó és pontos is, egyáltalán nincsenek elszabadult, kontrollálatlan hangok. A vonósok lágy hangja jól oldja a feszültséget, hogy aztán újra jól a húrok közé csapjanak, és előlről kezdődjön az egész. Shirley Horn dalában a valóság ízű kézi dob ütögetés után jön a menetrendszerű gyomormasszírozás, ablaküvegrezgés és fülzúgás, s mindez zavaró mellékzöngék nélkül. A jó basszusra úgy tűnik, kivételes figyelmet fordítottak a DAC tervezésénél és ne feledjük, hogy ha valakinek ez is kevés lenne, ott van még a tarsolyban a harmadik, még izmosabb Sound Mode. Az énekesnő fáradt, bágyadt és szomorkás hangja nagyon életszerű és abszolút jól illik a dal hangulatához, a cinek finomak és selymesek, a ritmusszekció pedig a latin stílusával próbál meg egy kis életet csempészni a meglehetősen enervált hangulatba. Vivaldinál a jól ismert varázslatos hangulat keveredik a testes vonósok által biztosított életszerűséggel, a második szűrőre váltva a hangzás átszellemültebb, világosabb és szebb, ezért, mint a Mozart operánál, most is inkább ennél maradnék.

Pop és rockzenéken abszolút jól jön az egyes szűrő, (mint általában a dinamikusabb produkcióknál) a lábdobok jókat ütnek és a basszusgitárok valamint a szinti basszusfutamok is jól hasítanak, így nekem az e téren még többet adó harmadik hangzásmódra nincs is szükségem, de ha valaki még igényli, a hatást természetesen tovább fokozhatja vele.

Nagyfelbontású és DSD anyagokkal megkínálva a készüléket azonnal kiderül, hogy ezekben a modern DAC-okban lényegesen több van, mint amit a hagyományos CD felvételekkel ki lehet aknázni. A hangzás műfajtól függetlenül komoly változáson esik át, ám, ahogy már többször leírtam az impozáns mintavételi frekvenciák és átviteli adatok

ellenére a változás elsősorban nem technikai jellegű, hanem sokkal inkább inkább a zene kerül előtérbe a maga természetes valójában. Az eddig is nagyon korrekt és élvezetes megszólalás, egyáltalán nem elvitatva a komolyabb készülékek érdemeit egyértelműen high-end-es jellemzőket mutat, az akusztikus hangszerek megszólaltatása pedig számos ízzel és apró részlettel kiegészülve sokkal valóságosabbá válik. Biztos sokszor leírtam már, mert ilyenkor mindig az jut az eszembe, milyen kár, hogy nem valami ilyesmi lett az alap CD szabvány, ha ezen múlik, inkább vártunk volna még rá néhány évet is akár...

A megszólalás színesebb, érdekesebb, több a részlet és a háttér információ, a leglényegesebb azonban a valóság még teljesebb illúziója, amely révén a muzsika sokkal inkább magába szippantja és elvarázsolja az embert, függetlenül attól, hogy jazz, blues vagy éppen középkori hangulatú hegedűmuzsika szól éppen. Egyik-másik felvételnél ezért ott is „ragadok” és hosszabb részeket hallgatok végig belőlük, mintha tudattalanul is még többet szeretnék időzni a kiváló készülék társaságában.

A kiváló elődökkel és felmenőkkel rendelkező DAC Box DS2 Ultra egy nagyon jól sikerült és sokoldalú DA konverter, amely tömörített és CD minőségű anyagokkal is kerek egész, élvezetes hangzást nyújt, a benne rejlő valódi potenciált azonban nagyfelbontású anyagokkal mutatja meg igazán. Megfelelő játszótársakkal párosítva ilyenkor egészen más volumenű zenei élményt produkál, amelyre az árát meghazudtolva bátran rá merem mondani akár a high-end jelzőt is, amit persze a büszke gyártó szintén megemlíti a minőségével kapcsolatban, így utólag azt kell, mondjam, egyáltalán nem alaptalanul.

Pro-Ject DAC Box DS2 Ultra

Frekvencia átvitel: 20 Hz – 50 kHz (0, -1 dB)

THD: 0,00085%

Jel/zaj arány: 113 dB

Méret: 206×72×200 mm

Tömeg: 1,01 kg (külső tápegység nélkül)

Ár: 199.000,- Ft

Forgalmazó: Inter Audio

Tel: 1/468-2176

www.audiocentrum.hu